

[Arne Bjerregaard]

postuleres, men fordi det er nødvendigt og det er i god samklang med det, vi med socialdemokratiet har søgt at fremme, det, vi har søgt at få igennem på forskellig vis, men måske ikke med tilstrækkelig kraft, eller måske har vi ikke haft mulighed for at gennemføre det med tilstrækkelig kraft. Vi har dog søgt at gennemføre den politik med socialdemokratiet, som vi stadig lægger vægt på, og jeg må også sige, for at man skal være klar over det, at det er i samklang med det, vi nu er med til, og hvad vi har ment var rigtigt. Så sent som den 14. august i år, da der endnu sad en socialdemokratisk regering, skrev jeg bl. a. til Jyllands-Posten, at det er nødvendigt med en total ophævelse af alle automatiske reguleringer i samfundet. Det er nødvendigt, at alle uanset ansættelsesforhold selv må bære den første sygedag, og det er nødvendigt at ændre den sociale bistandslov, alt sammen, hvad vi nu som regeringsparti ønsker at medvirke til.

Og vi indrømmer da som tidligere nævnt, at vi med socialdemokratiet har søgt at få gennemført indkomstpøolitik, og det er lykkedes et stykke ad vejen. Derfor må vi også sige, at bl. a. i 1969 ønskede vi ikke at vælge en socialdemokratisk regering på et indkomstpøolitik spørgsmål, fordi vi ikke ønskede senere hen at skulle klandres for, at vi havde væltet en regering på et indkomstpøolitik spørgsmål. Derfor kan man i alt fald i socialdemokratiet ikke være i tvivl om, at det har været vores målsætning, og derfor kan det ikke undre socialdemokratiet, at vi holder fast på, at det er en nødvendighed i dagens politik at føre indkomstpøolitik. Vi må da også sige, at med socialdemokratiet virkede det om ikke helt godt så da noget, indtil socialdemokratiet hellere ville holde fast i SFs hånd i stedet for i vores. Da gik det rent galt, det må vi erkende, og derfor kom der så en ny regering.

Så siger man fra forskellig side, at vi vil slå lønmodtagerne i hovedet med indkomstpøolitik, og det er noget grimme noget. Jeg mener ikke, at vi skal slå folk, men at ramme folk kan være lige så galt, at fratage dem økonomiske muligheder for at sige det pønt. Fra socialistisk hold siger man, at det alene er dem, der skal holde for. Det er beskyldninger, vi får, når vi fremfører dette, og det er det rene propagandistiske vrøvl. Man ønsker at give alle lønmodtagere indtryk af, at

hvilken gruppe de end hører til, er de en lille svag gruppe i samfundet, og realiteten er dog den, at lønmodtagerne generelt set udgør 85 pct. af den danske befolkning. Skulle den del af den danske befolkning undgå at være medbetaler af 20 års overforbrug? Kan det være rimeligt? Hvad er det så, man fra den venstre side af salen nu åbenbart ønsker? Er det de 5 pct. af landboerne, der har en indkomst, som er langt under de 100.000 kr., man kalder de rige, som ikke bliver ramt? Er det måske den lille håndværker, som næppe kan få det til at løbe rundt? Er det måske købmanden henne på hjørnet? Er det de selverhvervende, man mener skal betale, mens vi stakkels lønmodtagere, som de fleste af os herinde er, ikke skal være med til at betale gildet? Ja men det er jo det rene nonsens at få lønmodtagerne til for den danske befolkning at stå som en lille gruppe, der skal bære alle byrder. Jeg havde nær sagt, at der er ikke ret mange andre til at bære disse byrder. Så kan man selvfølgelig fra VS og SF komme og sige, at A. P. Møller skal bære det hele, men hvis man ser regnskaberne efter, vil man se, at det ikke batter ret meget på statsregnskabet, det hjælper ikke ret meget, men dem kan man jo spille ud som lokkemad for befolkningen, når man siger, at de velbjærgede i samfundet skal være med til at betale.

Når man snakker om lønmodtagere, hvem er det så, der har de højeste forbrugsmuligheder i Danmark? Det er væsentlige lønmodtagergrupper, hvor begge familiens medlemmer har en høj indkomst. Det er dem, man ønsker at forsvare, medens den lille håndværker og den lille købmand henne på hjørnet, er dem, man ønsker skal betale. Her er det, vi må sige: det går ikke, det er en umulighed, at de skulle kunne betale, og derfor må vi alle sammen være med til at betale.

Dermed skulle det være klart, at kristeligt folkeparti går ind for indkomstpøolitik, ikke fordi vi finder det ønskeligt, men fordi det er en simpel nødvendighed at få justeret lønindkomsten i forhold til udlandet. Jeg erkender gerne, at hvis udlandet gør nøjagtigt det samme, som vi gør, så hjælper det nul, men hvis vi ikke gjorde noget, blev det endnu værre. Det er jo den beklagelige situation, vi står i, at vi selvfølgelig også er afhængige af udlandet, men uanset om vi gør noget eller vi lader være, bliver vores forhold ringere, hvis